

עפ"ת 5102/03/14 - רביב טריכטר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"ת 5102-03-14 רביב טריכטר נ' מדינת ישראל
ת.ז. תת"ע 3761-11-12
039097076

בפני כב' השופט רענן בן-יוסף
המערער
נגד
המשיבה
רביב טריכטר
מדינת ישראל

נוכחים:

המערער בעצמו

ב"כ המשיבה - עו"ד ארז ריכטנברג

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

נגד המערער נרשם דו"ח ברירת משפט, על-פיו, בניגוד לתקנה 28(ב) לת"ת, השתמש בטלפון שלא באמצעות דיבורית בעת שרכבו היה בתנועה.

המערער בחר שלא לשלם את ברירת המשפט בסך של 1,000 ₪ כזכותו, וביקש לשכנע את בית משפט קמא בחפותו.

בית משפט קמא שמע ראיות - את עדות עורך הדו"ח אלמוג משה, ואת עדותו של המערער. בסופו של יום, הרשיע את המערער וגזר את דינו לקנס בגובה ברירת המשפט בלבד.

בית משפט קמא, בהרשיעו את המערער, קבע שתי קביעות עיקריות:

האחת, שמכשיר הטלפון אשר היה מוצמד לרגלו של המערער באמצעות מתקן מיוחד ואותו מתקן לא ניתן לראות בו דיבורית מהסוג המצוין בתקנה 28(ב) לת"ת, והאחרת, בלשונו של בית משפט קמא "מכיוון שלא הונח כל יסוד לפקפק במראה עיניו של השוטר, שהיטיב לתאר במדויק את מיקומו של מכשיר הטלפון, על בטנו - או על ירכו - של הנאשם, נותן אני אמון גם בגרסתו...".

בית משפט קמא העדיף את גרסתו העובדתית של השוטר, כפי שנרשמה במפורש גם בדו"ח **ת/1**, שהבחין בנהג שאוחז בידו הימנית במכשיר טלפון נייד והוא מתבונן בו.

הערעור הוא על קביעתו של בית משפט קמא שהמכשיר שבו עשה שימוש המערער לא יקרא "דיבורית" ועל כך שבית משפט קמא טעה בקביעתו העובדתית.

בכתב הערעור צירף המערער חוות דעת מומחה של מומחה לענייני תעבורה, מר נקש משה. אותה חוות דעת קובעת שהמכשיר שבו עשה שימוש המערער הוא דיבורית, כלשון התקנה.

ראשית אומר, שאינני יכול להסתמך על חוות הדעת שהוגשה למותב זה, הן בשל כך שלא הוצגה בפני בית משפט קמא וערכה לא נדרש להעיד בעניינה, והן בשל סעיף 211 לחסד"פ [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982, משהמערער לא ביקש ולא קיבל רשות להביא ראיה זו לפני הערכאה הנוכחית.

שנית אומר, שגם בהתעלם מחוות הדעת, אינני סבור כדעתו של בית משפט קמא שאותו מכשיר כפי שתיאר בית משפט קמא בהכרעת דינו איננו יכול לשמש כמכשיר דיבורית כנדרש בתקנה 28(א)(2), אבל כל אלה אין בהם כדי להצדיק את קבלת הערעור.

ההלכה הידועה היא, כי אין דרכה של ערכאת הערעור להתערב בקביעות עובדה ובמצאי מהימנות של הערכאה הדיונית. ראה למשל ע"פ 5124/08 **טארק ג'אבר נ' מדינת ישראל** (מיום 04.07.11). במקרה זה הרשעתו של המערער באה בעקבות כך שבית המשפט נתן אמון מלא, כפי שאמר, בעדותו של השוטר על התנהגותו של המערער עם מכשיר הטלפון, תוך שהוא עושה בו שימוש ללא דיבורית כלל.

בית משפט קמא לקח בחשבון שהמערער לא שאל שאלות את איש המשטרה באשר לטיב המכשיר ודברים נוספים, והמערער בערעורו בא בטרוניה על כך שלא לקחו בחשבון את העובדה שאין הוא מיוצג. עסקינן בעבירה שחומרתה איננה מחייבת ייצוג משפטי. המערער בחר שלא לקחת סנגור לדיון בבית משפט קמא. הדבר כמובן לא יכול לפעול לחובתו, אך אין הוא זכאי ל"הנחה" בשל כך.

הערעור נדחה.

המערער ישלם את הקנס במזכירות בית המשפט לתעבורה בת"א- יפו עד יום **24.04.14**.

**ניתן והודע היום י"ח אדר ב תשע"ד,
20/03/2014 במעמד הנוכחים.
רענן בן-יוסף, שופט**

הוקלד על ידי נופר דויד